SBOROVÝ DOPIS

Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Poděbradech

PROSINEC 2015

Milí čtenáři sborového dopisu,

je tu adventní sborový dopis a s ním informace, pozvání a především přání, aby byl váš advent časem hledání a nalézání světla uprostřed tmy. Zvláště v této době, která se může zdát dosti potemnělá. Hledání a nacházení cesty k Bohu, k druhým lidem i cesty k sobě samému. A Vánoce ať jsou radostným připomenutím Boží blízkosti, zdrojem naděje a posilou do dalších dnů.

Dobré počtení přeji.

Martin FÉR

O adventu

Jiří ŠAMŠULA

Vstupujeme do adventního období. To mělo odedávna zároveň radostný i zádumčivý charakter. Má totiž věřící připravit k dvěma Božím příchodům do našeho světa. Jednak to je doba radostné přípravy na Vánoce, kdy si připomínáme Boží příchod do světa v Ježíši Kristu. Jednak to je příprava k druhému Kristovu příchodu na konci dějin, s nímž bude spojen poslední soud. Adventní doba tedy tradičně měla být dobou pokání, půstu a rozjímání, aby člověk na tom posledním soudu obstál. Radost, ale spíše vážnost adventu vyjadřuje například bratrská píseň „Vesele zpívejme“ (EZ 269), kde se také pěje: „když den soudný přijde / to bude hrozný den / kdy půjdou z hrobů ven / v předěšení všichni / bezbožní a hříšní.“ My už takovouto vážnost ze soudného dne spíše nesdílíme. Asi také proto, že v dějinách se objevilo příliš mnoho lidí, kteří ve jménu Božím karikovali víru právě tím, že druhé strašili soudným dnem a Božími tresty. Že Boží soudný den je ve svém důsledku skutečnost radostná, tím tedy spíš zahalili. Také jsme spíše skeptičtí, co se týče konce dějin spojeného s druhým Kristovým příchodem. Mám za to, že advent je možností, výzvou, jak prohloubit svoji vnímavost především vůči přítomnému Božímu přicházení. To nás potom může odkázat i k tomu přicházení v budoucnosti. Advent je potom také možností uvědomit si, že Boží soud je nadějnou vizí, které není třeba se bát či ji ignorovat.

Vyjádřit zkušenost s Božím přicházením nebylo nikdy snadné. Bible pro tuto těžko uchopitelnou skutečnost užívá různé obrazy. V Janově zjevení se píše o novém Jeruzalému, který sestupuje z nebe (Zj 21, 2). V tomto snovém obraze nový Jeruzalém sestupuje od Boha. Zároveň čteme, že tento Jeruzalém je Bůh sám: „Hle příbytek boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám jejich Bůh bude s nimi.“ (Zj 21, 3) Onen sestup shůry je obrazem pro to, že obnovující Boží život vstoupil, vstupuje a jednou vstoupí ve své plnosti do našeho starého světa kdy a kde sám chce. Proto si ho nemůžeme nijak vynutit. Jedinou podmínkou pro příchod toho nového je být připraven. Být „ozdoben pro svého ženicha“ (či „nevěstu“). To znamená věřit, to znamená mít otevřené brány svého srdce. A advent nás upomíná nejen na to, že to podstatné od Boha teprve přijde. Ale i na to, že závdavek toho budoucího nového Jeruzaléma již v sobě máme, protože již (nějak) věříme. O své víře se mohu ujistit, kdykoliv si uvědomuji svou konečnost, křehkost. Svou víru žiji, kdykoliv nesním o dokonalosti a neomylnosti své či jiných konečných bytostí a skutečností. Vždy už věřím, když si uvědomuji nesamozřejmost svého bytí, kdy děkuji a jsem vděčný, za vše, co mám. Vždy už věřím a jsem připraven, když si uvědomuji, že potřebuji odpustit a odpouštět. A snad i občasné pochybnosti o smyslu mohou být odkazem k tomu, že Kristus má v mém životě svůj příbytek. Neboť kdybych ten Smysl již nepředpokládal, nemohl bych o něm pochybovat. Víra je znamením toho, že jsem Bohem již očišťován ode všeho, co je s jeho láskou v rozporu. Kdykoliv takto věříme a podle toho jednáme, máme naději, že jsme již na věčnosti obstáli. A ten finální Advent bude především jedno velké radostné setkání a oslava

Kalendář

Nejbližší akce

Benefiční koncert pro Diakonii
(sobota 28. listopadu, 17:00)

První adventní neděle
(neděle 29. listopadu, 9:45)
bohoslužby s večeří Páně

Vánoční divadlo dětí
(neděle 20. prosince, 9:45)

Štědrovečerní bohoslužby
(čtvrtek 24. prosince, 16:00)

Boží hod vánoční
(pátek 25. prosince, 9:45)
bohoslužby s večeří Páně

Bohoslužby
(neděle 27. prosince, 9:45)

Ohlédnutí za rokem 2015
(čtvrtek 31. prosince, 19:00, Ekklézia)
promítání fotografií

Lednová ekumenická setkání
(úterý 12. ledna 2016 a úterý 26. ledna 2016, 18:30, vždy v jiné církvi, bude upřesněno)

Pravidelný týdenní program

Všechna setkání jsou otevřená a je možno se přidat.

Bohoslužby
(neděle, 9:45)

Kavárnička
(pondělí, 14:30, v zimě od 14:00)
Setkávání (nejen) seniorů nad Biblí.

Setkávání maminek s dětmi
(čtvrtek, 9:00)

Biblické hodiny pro děti
(pátek, mladší děti [1. – 4. tř.] od 14:00, starší děti od 15:00)

Konfirmační
(pátek, 16:30)

Mládež
(každý druhý pátek dle domluvy, 20:00)

Rozhovor s vikářem Jiřím Šamšulou

Martin FÉR

Od 1. října působí v našem sboru vikář. Vikariát je v naší církvi roční období, které musí každý uchazeč o farářskou službu strávit v některém sboru pod vedením faráře „mentora“. Má tak příležitost seznámit se se sborovou prací zevnitř, nahlédnout do různých sborových zákoutí, ledacos si i vyzkoušet, dostat zpětnou vazbu a být tak lépe připraven na samostatnou práci na sboru. Náš vikář se jmenuje Jiří Šamšula. Do Poděbrad dojíždí z Lysé nad Labem.

Jirko, odkud pocházíš?

V úředních dokumentech budu až do konce života psát, že jsem se narodil v Žatci, i při promoci mi to bylo připomenuto, ale pocházím z Chomutova, kdysi německého města v podkrušnohoří, v jehož okresu se nachází najvíce zaniklých a zničených obcí v ČR, a sice z důvodu vysídlení původního obyvatelstva a těžby hnědého uhlí. Severozápadní Čechy je kraj industriální, s velkou hustotou obyvatelstva, s pohnutou historií a i přítomností. Dodnes k němu mám rozporný vztah. Dětství a mládí strávené na velkém chomutovském sídlišti a ten kraj asi předurčily i to, že je mi bližší městké prostředí než venkov.

Co tvá rodina?

S místem mého původu souvisí, že jako u většina tamních lidí jsou mé kořeny jinde: přes tátu v jižních Čechách (Strakonice, České Budějovice, můj pradědeček byl sudetský Němec), přes mámu v Praze. Mí rodiče žijí v Chomutově a jsou v důchodu, táta byl stevební inženýr, máma pracovala jako historička v chomutovském museu. Mám dvě starší sestry, Gabriela vyučuje na jedné pražské základní škole, Daniela je literární historičkou a redaktorkou. Moje partnerka (ještě nejsme sezdáni) Iveta pochází z Prahy, vystudovala přírodovědeckou fakultu UK, ovšem pak pracovala s lidmi s postižením v jedné neziskovce, kde jsme se také seznámili. Jsme spolu již necelých pět let. Nyní bydlíme v Lysé nad Labem, kde byly Iveta s Emičkou, naší dcerou, pokřtěny. Emička oslaví koncem listopadu dvacet měsíců na tomto světě.

Nejsi evangelík od narození, jak jsi přišel k víře a do naší církve?

Co se týče církevní příslušnosti, mohu snad povědět, že pocházím z netradiční římskokatolické rodiny. Rodiče chodili do kostela ve svém dětství, resp. mládí, pak se však během času skrze peripetie svých osobních příběhů i díky velkým dějinám této církvi vzdálili a ona jim, nevyrůstal jsem v ní tedy. Přesto mě, stejně jako i mé sestry, v ní nechali jako mimino pokřtít. Dodnes se s touto církví vnitřně potýkám a mám k ní ambivalentní postoj. Toleranci mě učí má sestra Daniela, která je vyznávající katoličkou. Evangelická církev pro mě byla dlouhou dobu neviditelná, církev mi automaticky znamenalo právě církev římskokatolická, tato církev a křesťanství obecně pro mě bylo ryze museální záležitostí, která mi byla spíše jedno. (S jednou výjimkou, když jsem si prožil takovou dětskou konverzi na počátku devadesátých let po promítání amerického evangelizačního filmu Ježíš podle Lukášova evangelia, prvotní nadšení mi však moc dlouho nevydrželo.) To se změnilo ve druhém ročníku na vysoké škole, když jsem studoval pedagogickou fakultu. Prožíval jsem jistou osobní krisi a intenzivně hledal duchovní zakotvení, a sice kde se dalo, křesťanství pro mě ovšem nebyl tou volbou na prvním místě. Jednou na podzim roku 2001 jsem zašel do katolického Salvátora v Praze a odešel nezměněn (Halík tam zrovna nebyl). Pak mi sestra Daniela, s níž jsem již tehdy intenzivně o křesťanství diskutoval, poradila, jestli bych nechtěl zajít do Salvátora evangelického, ale že moc neví, jaké to tam je. Tak jsem tam zašel a odešel odtud změněn.

Kdo tě tehdy tak ovlivnil?

U Salvátora byl tehdy farářem Svatopluk Karásek a ten mě ovlivnil velmi. Jinak mě ovlivnilo mnoho lidí, žijích i nežijících, ale vypočítávat je zde není možné. Hodně inspirace čerpám z německojazyčného prostoru.

Něco o chomutovském sboru?

Byl založen 1945, v padesátých letech tam komunisté šikanovali faráře a staršovstvo, proběhlo tam, myslím, také nějaké štěpení v souvislosti s letničními. Ve sboru bylo dříve hodně reemigrantů z Volyně, jakož i evangelíků z jiných koutů Čech. Dnes je to z hlediska naší církve sbor spíše netradiční, je tam spoustu lidí, kteří do církve přišli podobně jako já. Všude chválím tamního, dnes již bývalého, faráře Jirku Bureše, který tam přinesl (skrze něhož tam bylo přineseno) velké oživení. Jinak tam působilo několik (relativně) známých farářů a theologů: jako vikář historický theolog Martin Wernisch, či (dnes) spisovatel Petr Pazdera Payne (ten byl ovšem v Kadani) či theologicky konzervativní luteránský teolog Jaroslav Vokoun, jenž dnes působí na jihočeské univerzitě v Českých Budějicích.

Co se ti na evangelické církvi líbí a kde naopak vidíš nedostatky?

Na evangelické církvi (nemyslím jen ČCE) si cením toho, že se více či méně úspěšně snaží brát vážně to, čemu německo–americký theolog Paul Tillich říkal „protestantský princip“. To je vlastně jiné označení pro první přikázání „Nebudeš mít jiné bohy mimo mě“. Z toho vyplývá, že je zakázáno cokoliv konečného ztotožňovat s Bohem samotným. Ten jediný konečný člověk, kterého člověk může uctívat jako Boha, je právě jen Ježíš Kristus. To vylučuje, aby církev jedoduše ztotožňovala Boha a jeho Slovo s biblí (či s církví) a tu nekriticky ucívala, jak k tomu mají tendenci jiné protestanské církve. Líbí se mi právě ta konstruktivní sebekritičnost vůči vlastní tradici a orientace na Krista a jeho milost: to bylo s evangelickou církví vždy – někdy více, někdy méně – spojeno, to je jejím „rodinným stříbrem“ (to pěstovala i naše Jednota bratrská se svým rozlišením věcí podstatných a služebných). Nedostatky vidím tam, kdykoliv církev na tuto svou sebekritičnost a orietnaci na Kristovu milost zapomíná.

Proč jsi se dal na studium teologie?

Původně proto, že jsem se v nadšení konvertity chtěl co nejvíce dozvědět o křesťanství a o bibli. Současné také proto, že jsem se již

(pokračování na str. 3)

Víkendovka 2015

Magdaléna KÁNINSKÁ

O víkendu 23. - 25. jsme jeli (třináct dětí od 5. třídy a čtyři vedoucí) na víkendovku do Kutné Hory. Sešli jsme se na poděbradském nádraží v 16:50 a v 17:00 jsme odjížděli.

Když jsme přijeli do Kutné hory, tak jsme chvilku šli. Když jsme došli na faru, tak jsme se ubytovali ve velké místnosti s klavírem, na který všichni hráli. První co jsme udělali, bylo, že jsme si vyndali svačiny, co nám zbyly a z toho jsme měli večeři. Po večeři jsme si zazpívali a zahráli zábavné a seznamovací hry. Po hraní byla většina skupiny unavená, tak jsme si vybalili spacáky, pyžama, kartáčky, pastu a šli jsme si vyčistit zuby a potom jsme šli spát. Zbytek skupiny, co ještě nechtěli spát, šli do vedlejší místnosti.

Druhý den se dá nazvat jako orientační. Ráno jsme se probudili, nasnídali, dostali mapy a hledali po městě místa, která jsme měli vyfocená na papíře. Pan farář tam ale udělal dvě chyby, takže nás musel všechny najít a říct nám to. Po orientační procházce jsme se zase sešli na faře, kde jsme si dali oběd. K obědu jsme měli sekanou s bramborami. Po obědě jsme šli zase ven se projít po Kutné Hoře, aby si kluci mohli někde zahrát fotbal. Pan farář a pár holek se k nim přidalo, zbylé tři holky je mezitím fotily. Po fotbale jsme šli přes pole zpátky na faru. Všem nám po chodícím dni vyhládlo, a tak vedoucí koupili kuřecí a gulášovou polévku. Po obědě jsme hráli hru s příbory. Poté jsme hráli hromadu dalších her. Taky jsme zpívali písničky a hádali pokračování příběhu, který nám pan farář vyprávěl. To zabralo zbytek dne. Dali jsme si večeři a šli spát.

Třetí den jsme vstali a hned jsme začali uklízet věci, které jsme měli na faře. Po úklidu jsme si dali tašky ke schodům a šli jsme do kostela na bohoslužby. Na bohoslužbách se konalo díkčinění. Po kostele jsme šli k nádraží, nastoupili do vlaku a jeli domů.

Sjezd mládeže

Natálie FRANČÍKOVÁ

O prvním říjnovém víkendu se zúčastnila jedenáctičlenná skupina poděbradské mládeže a konfirmandů Sjezdu (nejen) evangelické mládeže v Litoměřicích. Téma letošního Sjezdu bylo Přes čáru.

V pátek jsme vyjeli z Poděbrad vlakem, do kterého postupně přistupovaly skupiny mládeže z měst, kterými jsme projížděli, takže jsme v Litoměřicích nevystupovali sami. Hned po příjezdu jsme se vydali do Kulturního domu, kde se konalo zahájení sjezdu a úvodní program. Někteří účastníci byli mírně zklamaní, že nepřijela slibovaná kapela Květy, ale naštěstí byl připraven náhradní program, takže bylo první večer o zábavu postaráno. Poté následovalo večerní ztišení, po kterém jsme se odebrali do škol, ve kterých jsme byli ubytováni.

Následující den bylo připraveno několik přednášek. Protože bylo tématem Sjezdu Přes čáru, přednášky se věnovaly hlavně hranicím v našem životě. Častým tématem přednášek byla také uprchlická krize, která s hranicemi úzce souvisí. Kdo nechtěl celý den sedět jen na přednáškách, mohl se účastnit doprovodného programu, kterým byla například prohlídka Litoměřic, film, nebo různé sporty. Večer pro nás bylo připraveno slosování o logo Sjezdu. Bohužel jsme ho nezískali. Po večerním ztišení jsme mohli jít do místní čajovny a na modlitbu Taizé.

Poslední den sjezdu se konaly nedělní bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně. Výborný hudební doprovod bohoslužeb zajistili účastníci bigbítového kurzu. Sjezdové bohoslužby byly v přímém přenosu přenášeny Českým rozhlasem. Poté byla možnost vydat se pěšky na výlet do Terezína.

Letošní sjezd byl velmi vydařený, takže příští rok se chystáme jet znovu, tentokrát do Třebíče.

Rozhovor s...

(dokončení ze str. 2)

poměrně brzo chtěl stát farářem (což pak v průběhu let kolísalo).

Co tě baví?

Čtení, psaní, studium. V posledních letech pod vlivem Ivety stále více vycházky do přírody (kam jsem dříve, jsa městský člověk, moc nechodil, příroda pro mě byla cosi chaotického, čemu jsem nerozuměl).

Studoval jsi někde v zahraničí?

V Berlíně.

Proč chceš být farářem?

Snad cítím jakési vnitřní Boží povolání, že toto je má cesta, jak Bohu, abych to řekl jaksi postaru, „sloužit“, především kázáním. Zda je to povolání skutečné, se ovšem ještě ukáže.

Máš už nějaké postřehy z pobytu v poděbradském sboru?

Těch je mnoho. Zmíním jen jeden. Fascinuje mě a libí se mi, že se při kavárničce zpívá ze zpěvníku Svítá, velmi často Rejchrtovy a Karáskovy písně, které mám rád. Zmiňuji to, že bych při takové akci spíše očekával vážný zpěv z Evangelických zpěvníků.

Oblíbený biblický text, píseň, kniha...

Těch by bylo mnoho, za všechny zmíním 1 Petrova 5, 7 (parafráze Ž 37,5): „Všechnu 'svou starost vložte na něj', neboť mu na vás záleží.“ Mám rád německou literaturu, z českých spisovatelů si vždy rád přečtu něco od Jáchyma Topola či Emila Hakla.

Děkuji za rohovor.

Vůbec není zač.

Stalo se ve sboru...

- Díkčinění jsme oslavili 27. září společně s návštěvou se sboru z Valašského Meziříčí. V čele s farářem Danem Hellerem mezi nás zavítalo asi patnáct členů sboru. Přijeli již v sobotu a odjeli po kávě po bohoslužbách. Díky všem, kdo jim připravili pohoštění a ubytování.
- Začal se scházet nový dvouročník konfirmandů – k Adamovi Semeckému se přidali Markéta Ryglová, Eva Dubová, Magdalena Férová, Sam Hudcovic a Honza Zvolský.
- Do sboru přišel vikář.
- O víkendu 2. – 4. října se 12 našich mládežníků a konfirmandů s farářem a vikářem zúčastnilo Sjezdu (nejen) evangelické mládeže v Litoměřicích.
- Po prázdninách se opět sešla skupina střední generace („třicátníků“), mluvili jsme o Marii a Martě.
- Starší děti jeli opět na podzimní potáborovou víkendovku, tentokrát do Kutné Hory.
- Mládež se i nadále schází!
- Pro presbytery se konala presbyterní konference v Mladé Boleslavi, tématem byla – jak jinak – uprchlická krize. Na místě byli i zástupci z Poděbrad.
- Pěkně navštívený (cca. 50 posluchačů) benefiční koncert poděbradských tamburašů na opravu Altánu Gloriet vynesl 3300,- Kč. Vedle jihoevropských melodií mohli účastníci také slyšet vyprávěni pana Františka Kříže. Altán Gloriet je kulturní památka, která nám stojí na zahradě na terasách nad Labem a dle vyjádření odborníků nutně potřebuje opravu, aby vbrzku nespadla.
- Konvent poděbradského seniorátu se konal 1. listopadu ve Mšeně. Mimo jiné zvolil za náměstka seniorátního kurátor Tomáše Féra, presbytera z Kolína (namísto Dagmar Férové z Lysé, která již po dvou volebních obdobích nekandidovala). Na další roční období byla seniorátní farářkou zvolena Miloslava Hofmannová z našeho sboru. Hodně se mluvilo o Diakonii. Na synod byl podán návrh, aby byla zrušena nově zavedená dočasná volba kazatelů na pouhých pět let. Člen zpěvníkové komise Pavel Křivohlavý představil práce na novém evangelickém zpěvníku, který by měl vyjít ke stoletému církevním jubileu v roce 2018. Ve zpěvníku bude kolem 900 písní! Konvent se konal v prostorách městského úřadu ve Mšeně, což zvláště mnozí starší kvitovali s potěšením s tím, že něco takového ještě celkem nedávno bylo nepředstavitelné.
- Klub „Běhej Poděbrady“ na farní zahradě opět zorganizoval „Orientační procházku“, tentokrát ovšem po tmě. Zúčastnilo se kolem padesátky návštěvníků, z větší části rodičů s dětmi. Nikdo se neztratil.
- Při večeru Ekklésia ve čtvrtek 19. listopadu byl hostem Filip Čapek, pedagog na Evangelické teologické fakultě a účastník několika archeologických expedicí v Izraeli. Název jeho přednášky zněl „Od Bible k archeologii a zpět“. Přednáška byla doprovázena celou řadou fotografií.
- V sobotu 21. listopadu byla slavnostně uvedena v úřad a své práce se ujala nová synodní rada. V jejím čele stojí synodní senior Daniel Ženatý (doposud farář v Pardubicích) a synodní kurátor Vladimír Zikmund (kurátor z Brna–Husovic). Dalšími členy jsou faráři Pavel Pokorný (Praha Strašnice) a Ondřej Titěra (Jablonec nad Nisou) a presbyteři Jiří Schneider (Praha Strašnice) a Eva Zadražilová (Moraveč).

Pozvánka

Diakonie v Libici na Cidlinou
Českobratrská církev evangelická v Poděbradech

Vás srdečně zvou na benefiční

Adventní koncert

v sobotu 28. listopadu od 17:00 hodin
v evangelickém kostele v Poděbradech

Účinkují

Pěvecký sbor a orchestr Gymnázia Jiřího z Poděbrad
Sbor absolventů Collegium 2010
Komorní soubor KviMtet
Studenti hudebních oborů Gymnázia Jiřího z Poděbrad

Vstupné dobrovolné
Výtěžek koncertu bude použit Diakonií na zakoupení pomůcek pro seniory

adresa:	Českobratrská církev evangelická Husova 141 Poděbrady, 290 01	adresát:
telefon:	325-612-638	
mobil:	721-832-383	
email:	podebrady@evangnet.cz	
web:	http://podebrady.evangnet.cz	
účet:	2400286385/2010 (FIO Kolín)	